

kan paapege, at denne Del af Befolkningen virkelig kommer til at nyde nogen Erstatning for de Fordele, den nu har for sig selv og sine Efterkommere. Jeg kommer her til at tænke paa en Udtalelse af min ærede Nabo tilvenstre (Hindenburg); han syntes at sige noget overordentligt Sandt ved at sige, at vi holde paa Fæste overfor de 50 Aars Forpagtning. Ja, naturligvis, men vi holde ogsaa paa Selveiendom overfor Fæste. Det One er bedre end det Andet, og det beviser ikke Noget, naar man ikke kan komme til en Ordning af Forholdet paa en for Bondestanden retfærdig Maade, saa at man altsaa maa holde sig til det Bestaaende, at man saa holder paa Fæstet fremfor paa den 50-aarige Forpagtning. Den ærede Minister kom ogsaa her i sine Udtalelser til at tale om, at der i enkelte Bestemmelser skulde ligge Begrebet om Fæsterens Medveiendomsret. Det gjør mig ondt, at den høitærede Minister kom til at fremhæve dette, thi jeg troede virkelig, at dog han var kommen ud derover. Han sad i den Regjering, der ifjor var her, da mit forrige Lovforslag blev vedtaget, og da udtalte den daværende Indenrigsminister paa Ministeriets Begjæring, at i det at give Fæsterens Arvinger $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{3}$ af Kjøbesummen — jeg maa naturligvis stærkt holde paa $\frac{1}{3}$ —, i det at give Fæsterens Børn eller Svigerbørn en saadan Kvotadel, saa der ikke Nogetsomhelst, der kunde siges at være en Anerkjendelse af Fæsternes Medveiendomsret. Nu ligger der ikke her nogetsomhelst Andet for, men nu siger dog den høitærede Indenrigsminister, der ifjor som Medlem af den daværende Regjering sandt, at mit Forslag ikke indeholdt nogen Medveiendomsret, nu siger han, at det indeholder noget derom. Foruden den nuværende høitærede Indenrigsminister, som ogsaa var Medlem af det forrige Ministerium, sidder der i det nuværende Ministerium to andre Ministre, der ogsaa som Medlemmer her af Thinget ifjor erkjendte, at der ikke her var Spor af Fæsternes Medveiendomsret deri, at Fæsternes Efterladte fik en Kvotadel udbetalt; det er den nuværende høitærede Conseilspræsident og den nuværende høitærede Kultusminister. Der sidder altsaa flere Ministre, som udtryk-

keligt have erklæret, at her ikke forelaa Noget om Fæsternes Eiendomsret, den ærede Indenrigsminister ifjor inklusive. Derfor gjør det mig ondt, at han iaar søger at drage det frem, som han var enig om at indrømme ifjor. — Den ærede Indenrigsminister søgte at gjøre Gaardeierne hange for Følgerne af denne Lov, men dette er af den Slags Ting, som jeg ganske rolig overlader til Gaardeierne baade her og udenfor Salen. Jeg er overbevist om, at de se saa klart i Sagen, at den Slags Udtalelser ikke vil gjøre dem hange; jeg vil ganske rolig henstille det til dem. Den ærede Minister talte om, at hans Forslag gif ud paa at tilvejebringe en Stilstand i dette indviklede Forhold, saaledes at man gjennem nogle Aar kunde slaa sig til Ro, ligesom man havde gjort fra 1861. Naar den ærede Minister virkelig vil arbejde dertil, saa synes det mig, at set fra hans Standpunkt, de Underændringsforslag, der ere stillede til de første Paragrafer, og som bleve vedtagne i forrige Møde, ikke ere af saa indgribende Natur, — naar han fra sit Standpunkt kunde gaa med til de Forslag, han selv har stillet — at han saa nødvendigvis skulde forlade dem med disse Forandringer. Set fra Regjeringens Standpunkt forekommer det mig virkelig ikke at være saa vigtige Spørgsmaal, som der her er Tale om, og hvis den høitærede Minister virkelig nu vilde se at fremkalde en Stilstand om disse Forhold, saa skal jeg sige den ærede Minister, hvorledes jeg tror, at han vil kunne opnaa det, naturligvis henstillende til ham, hvorvidt han vil følge mit Raad. Jeg siger da, at naar den høitærede Minister vil erklære her for Thinget, at saafremt §§ 9 og 10 i dette Lovforslag forkastes, udelukkes, saa vil han tage det Dvrigt, som ligger for, og gjøre sit Yderste i Landsthinget for at faa denne Lov ud, saa antager jeg, at han vil faa den ud, og at der derved er opnaaet Noget, som kunde fremkalde en Stilstand i disse Forhold i adskillige Aar. Men vil den ærede Minister fastholde sin § 10, saa fastholder jeg mine §§ 9 og 10, og saa maa det komme an paa det ærede Things Afstemning; men saa kan jeg ikke opgive disse Paragrafer, selv om de forkastes her i Thinget. Derimod skal